

Kinderen

Onze grootste blinde vlek

Ik zat onlangs een filmpje te kijken van een 14-jarige activiste die opkomt voor het recht te weten wat er in ons eten zit. Het was een oproep aan iedereen om te staan voor dit recht. Niet per se een aanklacht tegen genetisch gemodificeerd voedsel, nee, ze wil gewoon dat iedereen een eerlijke keuze heeft door duidelijke en onafhankelijk informatie over wat er in ons eten zit. Ze deed het geweldig in een grote nieuwsstudio tegenover twee kritische volwassen mensen. Ze had zich duidelijk goed verdiept in de kwestie. Haar heldere visie kon ze helder verwoorden en ze pareerde schijnbaar moeiteloos de opvallend kritische vragen van de interviewers.

Rachel Parent, de 14-jarige activiste

Hoe waardevol haar bijdrage aan de discussie rond genetisch gemodificeerd voedsel ook is, wat me tijdens het kijken van het filmpje vooral zo diep trof was iets anders: namelijk hoe verpletterend kwetsbaar kinderen in onze wereld eigenlijk zijn. Het meisje memoreerde terecht het simpele gegeven dat kinderen de toekomst zijn. En dat het vooral ook voor toekomstige generaties zo belangrijk is wat we nu besluiten over wat wel en niet in voedsel geoorloofd is.

Het kind heeft geen stem

Plotseling zag ik zo helder hoe pijnlijk de realiteit van het kind is: het moet het doen met wat wij volwassenen doen, niet doen, besluiten, niet besluiten, geven, niet geven, denken, niet denken, vinden, niet vinden, goed of niet goed achten enzovoort. Wij volwassenen bepalen, direct of indirect, bewust of onbewust, praktisch volledig de werkelijkheid van het kind. Het kind kan niets doen. Helemaal niets. Als wij niet stilstaan bij wat onze overtuigingen, afwegingen en acties betekenen voor kinderen, dan staan wij er niet bij stil. Punt. Geen haan die er naar kraait. Het kind heeft geen stem, geen keuze, geen invloed.

Wat een shock was het om dit zo plotseling te zien! Niet eerder werd ik me zo diep gewaar van de gruwelijke waarheid hoe onbewust wij volwassenen eigenlijk zijn als het gaat om kinderen. Wij staan maar nauwelijks echt stil bij het feit dat onze manier van denken en doen niet alleen het nu maar ook de toekomst van onze kinderen bepaalt. En niet eerder werd ik me zo diep gewaar van de immense kwetsbaarheid van het kind. Het kind is volledig aan de volwassene overgeleverd. Volledig.

Wij als volwassenen bepalen

Als wij volwassenen om bepaalde redenen genetisch gemodificeerd voedsel toestaan, dan zal het kind genetisch gemodificeerd voedsel krijgen. Als wij volwassenen besluiten om bommen te gooien, dan horen onze kinderen die vallen. Als wij volwassenen besluiten om naar schaliegas te boren, dan wordt er naar schaliegas geboord, ook al is niet helemaal helder welke consequenties dat zal hebben voor toekomstige generaties. Als wij volwassenen gezinnen met betalingsachterstanden uit huis zetten, dan staan kinderen ineens op straat. Als wij volwassenen televisie maken vol geweld, ellende, lijken, bloedende slachtoffers, crisis, vervuiling, leugens, bedrog en strijd, dan is dat wat kinderen krijgen voorgeschoteld. Als wij volwassenen besluiten dat vaccinaties goed zijn, dan krijgen kinderen vaccinaties. Als wij volwassenen bepalen dat er schoolplicht is, dan gaat het kind iedere dag naar school. Als wij

volwassenen denken dat het beter is om een baby op schema te voeden dan op verzoek, dan ligt de baby met honger en zonder enig tijdsbesef te huilen tot het dit maar opgeeft. Ik zou zo nog vele pagina's kunnen volschrijven. Maar dat doe ik niet, ik ga ervan uit dat mijn punt helder is: Het kind is zo vreselijk weerloos dat het bijna niet in woorden is te vatten.

Een beetje zelfreflectie

Het kind moet het doen met wat wij volwassenen bedacht hebben, vinden en doen. Als het belang van het kind daarbij geen enkele rol speelt dan speelt het belang geen rol. In Nederland hebben we wel een Partij voor de Dieren maar geen Partij voor de Kinderen. Het geeft te denken: staan kinderen nog lager op de ladder dan dieren? Ik ben bang van wel.

Het kind is volledig aan de volwassene overgeleverd

Want laten we eens even eerlijk reflecteren. Hoe bewust zijn wij eigenlijk van het belang van het kind? Weten we iets van prenatale zorg voor moeder, embryo en foetus? Wat weten we eigenlijk van de fysieke en emotionele behoeften van kinderen? Hoeveel hebben we ons verdiept in de belevingswereld van het kind? Hoeveel weten we van de ontwikkeling van het jonge brein, het hormonale systeem en het immuunsysteem? Hoe bewust zijn we van onze gigantische invloed daarop? Weten we telkens wat het beste is voor een kind? En als we het al weten, hoe vaak vormt dát dan echt de doorslag in onze keuzes? De waarheid is: we doen meestal eigenlijk maar wat. Dus zonder werkelijk bewust te zijn van de implicaties voor het kind. >

In Nederland hebben we wel een Partij voor de Dieren maar geen Partij voor de Kinderen

De frase “kinderen zijn de toekomst” blijkt helaas nogal hol te zijn voor ons. We doen in ieder geval bijzonder weinig om die frase werkelijk betekenis te geven. In ons handelen, blijken kinderen telkens het onderspit te delven. Uiteindelijk, als puntje bij paaltje komt, kiezen we niet voor wat goed is voor het kind, maar voor onze eigen belangen. Meestal gaat dat niet eens bewust, we weten gewoon niet beter. Al zeggen we nog zoveel van onze kinderen te houden, ze staan er vaak helemaal alleen voor als het er op aankomt. Onze keuzes zijn echt akelig weinig op hen afgestemd. Het is een observatie, geen oordeel. Straks meer over dit fenomeen, want het laat zich gelukkig verklaren. Eerst wil ik graag nog iets anders laten zien.

Schrijnende dubbele ironie

Kinderen hebben de toekomst.... Tja. Waar. Zo waar. Toch zal slechts zelden een waarheid zo weinig aanhangers hebben gehad. Kinderen lijken wel een soort blinde vlek voor ons. Misschien zijn ze wel onze allergrootste blinde vlek. Maar het leed dat we zo veroorzaken is onvoorstelbaar groot. Het is mijn diepste wens dat we hiervan massaal doordrongen raken. Natuurlijk in de eerste plaats voor onze kinderen zelf maar als niet onbelangrijke tweede zullen ook wij volwassenen daarvan de vruchten plukken. Laat ik me nader verklaren.

Velen van ons zijn inmiddels doordrongen aan het raken van het feit dat het met de wereld, ver weg en dichtbij, niet goed gaat. Vele misstanden komen aan het licht en systemen falen. We beginnen te zien dat het op vele fronten anders zou moeten en dat we nieuwe oplossingen nodig hebben. Het is een kleine groep nog, die het ziet, maar wel een die groeiende is. Er is ook al van alles gaande aan initiatieven die het “anders” aanpakken. Op zich hoopvol maar helaas is bij geen enkel initiatief het kind nadrukkelijk het onderwerp, laat staan betrokken.

Wat is het toch jammer dat we niet stilstaan bij de mogelijkheid om de oplossingen voor de problemen waarmee we ons geconfronteerd zien uit onze kinderen te laten komen. Wij volwassenen hebben generatie na generatie voor de problemen gezorgd, ze in stand gehouden, doen verergeren en laten toenemen. We zouden open kunnen staan voor de gedachte dat kinderen misschien wel met betere, creatievere en effectievere oplossingen komen dan volwassenen (is al meerdere malen aangetoond overigens). Maar we doen liever onze uiterste best om onze kinderen zo goed mogelijk voor te bereiden op de maatschappij waar ze “later” in terecht komen. We willen ze zo goed mogelijk “afleveren”. Hier zit een schrijnende dubbele ironie in verrat:

1. We zien kinderen kennelijk niet NU al als een onderdeel van de maatschappij... We zien ze als een soort onvolwaardig aanhangsel dat nog niets kan. Als een tweederangs, onaangepast wezen dat vaak lastig is en dom en van wie we de mening niet serieus hoeven te nemen. Het gaat om “later als ze groot zijn”. Heel onterecht. Want bakken vol potentie gooien we overboord. Maar daarnaast is het ook vooral heel tragisch voor de kinderen zelf. Want we zien ze niet voor vol aan, alsof ze nog maar half “af” zijn. We zien ze niet als complete individuen die nu leven. We jagen ze op en perken ze in tot ze voldoen aan wat “we” van ze verwachten. We slaan daarmee veel te weinig acht op wie ze nu zijn en wat ze nu nodig hebben. Zo verwoordt Stacia Tauscher het: “We worry about what a child will become tomorrow, yet we forget that he is someone today.”

2. Alsof dit nog niet schrijnend genoeg is hebben we nog een tweede ironie te begrijpen. En dat is deze: al onze energie is erop gericht onze kinderen klaar te stomen voor een systeem dat de problemen juist veroorzaakt, in stand houdt, doet verergeren en laat toenemen! Sta hier eens even bij stil. Hoe ironisch is dat? We helpen iedere positieve verandering bij voorbaat al om zeep omdat we bezig zijn kinderen te vormen naar de eisen van een destructief systeem.

Dit is hoe Vladimir Megre het in *De Ruimte van Liefde – Anastasia reeks, Deel 3* verwoordt: “Alle ouders willen hun kinderen graag gelukkig zien, maar als ze groot zijn, worden ze toch net als iedereen: niet bijsster gelukkig. Denk eens na, hoe zou jouw zoon gelukkig kunnen worden, als jij hem in hetzelfde systeem probeert te persen dat bij zoveel anderen niet tot geluk heeft geleid?”

Geen wonder dat we er met de wereld niet op vooruit gaan. We vormen onze kinderen collectief naar

de standaard van de maatschappij waarin wij leven en wij zijn weer collectief gevormd naar de standaard van de maatschappij waarin onze ouders leefden enzovoort enzovoort. Hoe kan er zo ooit iets veranderen?

We móeten dit gaan inzien. We móeten gaan begrijpen in wat voor cirkeltje we ronddraaien.

Hoe we kunnen beginnen?

In plaats van onze kinderen te drillen tot ze passen in de huidige maatschappij moeten we het kind juist beschermen tegen de normen, waarden en systemen ervan. We moeten het perspectief veranderen: niet uitgaan van de standaard van onze wereld, maar uitgaan van het kind en wat het nodig heeft. Nu we weten hoe verpletterend kwetsbaar kinderen zijn, weten we ook hoe belangrijk het is dat we ze beschermen. We moeten hun zuiverheid zien te behouden in plaats van ze te bederven met de systemen en structuren die ons hebben gebracht waar we nu zijn. We moeten durven ze vrij te laten om de toekomst naar hún inzichten vorm te geven.

Daarvoor is heel veel moed nodig. We zullen namelijk een hele hoop vastgeroeste ideeën en overtuigingen moeten loslaten en we zullen ons hart moeten openen. Einstein zei terecht: “We kunnen problemen niet oplossen met hetzelfde niveau van bewustzijn dat ze heeft veroorzaakt.” We doen er dus niet goed aan als we proberen onze kinderen ons niveau van bewustzijn bij te brengen. Als we aan de slag gaan met onderstaande twee stappen zullen we maar al te snel tot de ontdekking komen dat kinderen een bewustzijnskracht in zich hebben die ons voorstellingsvermogen te boven gaat. De 14-jarige activiste liet dat ook prachtig zien. En er zijn veel meer voorbeelden te vinden, ver weg en dichtbij! Kinderen zijn creatief, spontaan, eerlijk, ze hebben lef en denken vrijuit, zonder beperkingen. Dat is precies wat we nu nodig hebben!

Bereidheid

Aan de slag dus. Om te beginnen moeten we bereid zijn ons volle licht te laten schijnen op deze grootse blinde vlek: kinderen. Zonder die bereidheid is de kans op succes erg klein. Het is vervolgens noodzakelijk dat we volledig bewust worden van wat een kind nodig heeft en waarom, vanaf de conceptie. Daar komen twee belangrijke stappen bij kijken:

Stap 1. We zullen ons moeten verdiepen in de werkelijke behoeften en belevingswereld van het kind en in de aangetoonde psychologische en emotionele langetermijngevolgen van iedere keer dat we als volwassene niet tegemoet komen aan de werkelijke

behoefte die het nu heeft. Pas als we hiervan kennis hebben, kunnen we gaan proberen in het hier en nu adequaat in te spelen op hun behoeften.

Kinderen hebben lef en denken vrijuit, zonder beperkingen

2. We zullen bereid moeten zijn te onderzoeken welke psychologische en emotionele gevolgen we zelf met ons meedragen als gevolg van onze eigen jeugd waarin lang niet altijd onze werkelijke behoeften werden vervuld. Als we deze stap niet zetten, dan zal stap 1 per definitie in het hier en nu met een kind een blinde vlek blijven.

Alexander Geraedts

In stap 2 ligt de verklaring besloten van het eerder beschreven fenomeen dat onze keuzes zo akelig weinig op kinderen zijn afgestemd. We zijn zelf ooit kind geweest en hebben zelf dus ook te kampen met de psychologische en emotionele langetermijnevolgen van iedere keer dat onze ouders of verzorgers ons niet gaven wat we werkelijk nodig hadden. Wat we zelf niet hebben gekregen blijft per definitie een blinde vlek voor ons als we zelf met kinderen om-

gaan. Het meeste van ons denken, voelen en doen als het gaat om kinderen wordt onbewust aangestuurd. Daarom weten we vaak niet eens beter en 'doen we maar wat'. Dat is het slechte nieuws. Het goede nieuws is dat we ons hiervan bewust kunnen worden en dat we ons zodoende uit de greep van het onbewuste kunnen bevrijden.

Goed, twee stappen dus. Dat valt toch mee als je bedenkt dat daarmee een fundamentele doorbraak kan worden gerealiseerd in onze huidige wereld. Ik geef toe dat het niet de meest eenvoudige stappen zijn, maar ze zullen oneindig veel minder energie kosten dan onze verwoede pogingen een betere wereld te krijgen zonder onze kinderen hierin te betrekken en ze de ruimte te geven.

Laten we hieraan beginnen. Laten we onze kinderen NU zien en horen. Laten we onze liefde voor hen omzetten in bewuste actie. Laten we hun ons vertrouwen geven en alle ruimte om het anders te doen. Laten we onze kinderen eren, om de simpele reden dat ze een nieuwe toekomst in zich dragen.

info@kindessence.nl
lxtells.wordpress.com
www.pastrealityintegration.com